

až při definitivní redakci bibliografie, kdy už má její autor zcela přesně vymezen její speciální účel. Provést případné škrty je pak vždy snadnější než doplňovat údaje, které se do-
datečně ukáží nutné a účelné.

3. ANOTACE.

Formulování anotace je vedle výběru a definitivní redakce tou částí bibliografické práce, která zcela závisí na subjektivních odborných literárněvědných znalostech a schopnostech bibliografa na jedné straně a na objektivních potřebách materiálu vzhledem k účelu a cíli vznikající bibliografie na straně druhé. Subjektivní stránkou věci se tu zabývat nebudeme; postačí připomenout, co jsme řekli už v kapitole o bibliografii obecné a speciální: že určitou speciální bibliografii může zpracovat jen skutečný odborník v určitém vědním oboru.

Pokud jde o objektivní stránku věci je zřejmé, že podoba anotace bude různá nejen podle jednotlivých cílů, které si vznikající bibliografie klade (jiná bude u bibliografie registrující, jíž půjde především o úplnost, jiná u bibliografie sledující úzce vymezený speciální cíl, např. k některé otázce teoretické), ale i podle zcela vnějších znaků prací, které zaznamenává (jiná u knih, jiná u prací časopiseckých; jiná u prací s názvem názorným, jiná u prací s názvem obrazným; jiná u beletrie, jiná u prací na-
ukových). Nadále budeme mít na mysli nejen pouze generální literárněvědnou bibliografii, ale i personální, nebo některého období, či týkající se určité otázky teoretické; ve všech těchto případech budou formální požadavky na anotaci poměrně stejné, a to nejen pokud jde o stručnost a výstižnost, ale víceméně i o její

konkrétní podobu. V podstatě půjde o dvě možné podoby takovéto anotace: o anotaci popisnou a anotaci analytickou, a to zvlášť u prací knižních, zvlášť u časopiseckých. Každou anotaci zaznamenáváme v hranatých závorkách, protože jde o samostatnou práci bibliografovu, kterou je třeba viditelně odlišit od vlastního popisu zaznamenávané práce, jehož údaje jsou diplomaticky přepisovány z práce samé.

a) Anotace u záznamů prací knižních

A. Beletristických

U záznamů beletristických knih se nejčastěji obejdeme bez anotací; postačí nám sama charakteristika udávající za názvem práce její literární druh, vyplňuje-li jediná práce tohoto druhu celou knihu. V tomto případě připojujeme anotaci jen tehdy, jde-li o beletrii biografickou nebo autobiografickou, cestopisnou nebo reportážní a není-li tato skutečnost zřejmá už z titulu nebo z podtitulu. Jde-li o knihu povídek nebo o básnickou sbírku, lze v anotaci uvést jednotlivé názvy; podobně i u sborníků básní nebo povídek různých autorů, kdy ovšem v anotaci uvádíme i příslušné autory. V obou případech však nejde o anotaci v pravém slova smyslu, nýbrž jen o jakési doplňující pokračování popisu. Ve všech dosavadních literárněvědných bibliografiích, jichž není ostatně mnoho a převahu tu mají bibliografie personální, nebyla potřeba anotace jiného druhu pocíťována. Pouze Bibliografický katalog ČSSR - České knihy připojuje anotace i k záznamům beletrie; jde o popisné charakteristiky tématu, hlavních postav, prostředí a děje u epických a dramatických děl a o stručnou charakteristiku základní myšlenky u děl lyrických (pro potřeby literární vědy jsou tyto anotace celkem bez významu - jsou zamýšleny především pro knihovníky a

běžnou čtenářskou veřejnost). Příklady:

Anotace k Olbrachtově knize povídek Golet v údolí:

[/ Obsahuje povídky Zázrak s Julčou (str.7-34), Událost v mikve (str.35-89) a O smutných očích Hany Karadžičové (str.90-244).]

Anotace k básnické sbírce Rafael a Satelit Marie Pujmanové:

[/ Obsahuje básně Na Tři krále (str.7-12), Tah jarní sluk (str.13-17), Kde je ten čas (str.18-19), Satelitův list (str.20-24), Cizinka (str.25-26), Cizinec (str.27-28), Už láska... (str.29-31), Lichá rukavička (str.32-33), Bláznivá z podhradí (str.34-36), Na dušičky (str.37-39), Tápání (str.40-41) a Bílá sobota (str.42-45).]

Anotace k autobiografické Fučíkově Reportáži psané na oprátce:

[/ Autobiografická reportáž nacisty popraveného Julia Fučíka z doby jeho věznění na Pankráci; s kapitolami: I. Čtyřadvacet (str.13-20), II. Umírání (str.21-29), III. Cela 267 (str.30-39), IV. "Čtyřstovka" (str.40-57), V. Postavy a figurky I (str.58-82), VI. Stanné právo 1942 (str.83-89), VII. Postavy a figurky II (Pankrác) (str.90-114) a VIII. Kousek historie (str.115-124).]

Anotace ke knize biografických povídek Františka Hampla Poznání:

[/ Obsahuje povídky Bohdanečská merenda (str.5-42) o J.J. Langrovi, Láska starého vlastence (str.43-99) o J.L. Turnovském, Záhadný dramatik (str.101-135) o zmizení E. Bozděcha, Život na niti (str.137-218) o L. Stroupežnickém a Od svatého Tomáše (str.221-275) o J. Arbesovi.]

Příklady anotovaných záznamů beletristických prací:

Hrubín, František

František Hrubín: U stolu. Obrázky z venkovského dětství. [Prozy.] S kresbami Lucie Weisbergové. Praha, SNKLHU 1958. 168 stran.

[/ S autobiografickými prózami U stolu (str.13-32), U řeky (str.33-47), Ve škole (str.49-64), Jilm (str.65-95), Mír (str.97-115), Hradý a zámky (str.117-142) a Celý dědeček (str.143-164).]

Takovýto lístek bude vyhotoven dvakrát, jednou jako lístek autorský, podruhé jako předmětový jmenný.

Holub, Jaroslav

Voják jde k domovu... [Sborník povídek.] Slovo na závěr (str.150-156) napsala Božena Šimková. Ilustroval Jiří Toroň. (Nové knihy, sv.6.) Praha, Naše vojsko 1961. 160 stran.

[/ S povídkami Jaroslava Holuba Rozchod (str.7-12), Ludka Šneppa Pojď dál (str.13-21) a Přijdu v sobotu (str.22-37), Rudolfa Franze Chomout (str.38-46) a Tancovačka (str.47-54), Štěpána Šímy Příběh Václava otce (str.55-64), Jaroslava Čecha Dialektika (str.65-69), Josefa Krále Psování (str.70-90), Jindřicha Beránka Trestám vojína základní služby... (str.91-95) a Do civilu (str.133-149) a Václava Erbena Staršína (str.96-113) a Doktorů (str.114-132).]

Stejně lístky budou vyhotoveny pro jednotlivé autory i pro autorku doslovu, předmětové jmenné lístky pořizovat nebude-me, protože se doslov spíše zabývá profilem mladé prózy než jednotlivými autory. Proto vyhotovíme i věcný lístek předmětový, který bude shodný s lístky autorskými až na záhlaví, jež bude znít "Mladá próza let 60. XX.stol." nebo podobně.

Hanzelka, Jiří

Jiří Hanzelka - Miroslav Zikmund: Za lovci lebek. [Cestopis.] Fotografiemi, mapkami, vysvětlivkami cizích slov a výrazů a soupisem použité literatury opatřil J. Hanzelka a M. Zikmund. Ilustroval František Přikryl. Praha, Orbis 1958. 268 stran+208 stran obr. příloh.

[Cestopis popisující výpravu autorů k ekvádorským Indiánům.]

Další autorský lístek bude znít na spoluautora. V tomto případě nebylo třeba vypisovat v anotaci názvy jednotlivých kapitol, protože jde o souvislé dílo a jednotlivé kapitoly netvoří samostatné, na sobě nezávislé celky.

Nekrasov, Nikolaj Aleksejevič

Nikolaj Aleksejevič Nekrasov, Alfred de Vigny: Ruské ženy. [Básně.] Přel. [z ruš. a fr.] Zdenka Niliusová. Doslov (str.123-125) a vysvětlivky napsala Z.N. [= Z. Niliusová]. S 19 obrázky Michaela Romberga. (Slunovrat, sv.35) Praha, Družstevní práce 1949. 128 stran.

[Obsahuje básně N.A. Nekrasova Kněžna Trubecká (str.7-46), a Kněžna Volkonská, Babiččiny zápisky (1826-1827) (str.47-109) a básen A. de Vigny Wanda (str.111-122).]

Obdobné autorské lístky vyhotovíme na Alfreda de Vigny a autorku doslovu. Předmětové jmenné lístky budou dva na oba básníky, protože o nich pojednává doslov, a budou až na záhlaví shodné s lístky autorskými.

Nováková, Teréza

Teréza Nováková: Drašar. Román kněze buditel. 2.vyd. K vyd. připravil a vysvětlivkami opatřil Jaroslav Fořt. Úvod Misto předmluvy (str.7-9) napsala T. Nováková. Doslov (str.491-499) napsal Antonín Grund. (Národní knihovna, sv.10.) Praha, Orbis 1952. 501 stran.

[Románové zpracování života vlasteneckého kněze a obrozeneckého spisovatele Josefa Václava Justina Michla, zvaného Drašar.]

Vedle autorských lístků na autorku, editora a autora doslovu vyhotovíme i předmětový jmenný lístek na J.V.J. Michla.

Z uvedených příkladů je zřejmé, že anotace vedle první části vlastního bibliografického záznamu spolurozhoduje o tom, kolik lístků vyhotovíme, a to jak pro kartotéku autorskou (obsahuje-li anotace jména dalších autorů knihy), tak pro předmětovou jmennou, popřípadě věcnou (udává-li anotace jména osobností nebo věcný předmět, o nichž se v zaznamenávané práci pojednává.).

B. Naukových

Při záznamech naukových knih se ve většině případů bez anotace neobejdeme. Anotace bude mít i zde ráz ponejvíce popisný, zachytí např. názvy všech oddílů a kapitol knihy, jsou-li tyto názvy dostatečně výstižné; protože však bývají i v naukové literatuře názvy obrazné, lze v takových případech upustit od jejich uvádění a nahradit je konkrétní výstižnou charakteristikou; u knih rázu sborníkového, shrnujících práce několika autorů, kde se střídají stati s názvy konkrétními i obraznými, bude nejlépe zaznamenat názvy všechny (i s autory prací), ale tam, kde je to třeba, připojit stručný výklad.

Protože takováto popisná anotace sama o sobě bude dosti rozsáhlá a potřebám běžné literárněvědné bibliografie postačí, nebudeme při bibliografickém zpracování knih přistupovat k anotacím analytickým (ovšem až na speciální případy dané samým účelem bibliografie; bude o tom pojednáno v závěru této kapitoly a v kapitole o vlastní redakci speciální bibliografie); dokonce se velmi často u záznamů knižních souborů statí (např. St.K. Neumann: O umění, F.X. Šalda: Kritické projevy apod.) budeme musit spokojit se stručnou shrnující charakteristikou a s vyjmenováním osob-

ností, jichž se jednotlivé důležitější stati týkají, má-li naše bibliografie podat informace i o tom, koho se například práce vydané v daném období týkaly.

Příklady anotovaných záznamů literárněvědných prací:

1.

Šalda, František Xaver

F.X. Šalda: Studie z české literatury. K vyd. připravil a Poznámkami vydavatelovými (str. 247-252) opatřil Rudolf Havel. (Soubor díla F.X. Šaldy, sv.8.) Praha, Čs. spisovatel 1961. 254 stran.

[/ Kritické vydání prací, které Šalda vydal samostatně; obsahuje studie Moderní literatura česká (str. 13-59) z r.1909, sledující historické a národní podmínky vývoje a současné problémy české literatury, In memoriam Růženy Svobodové (str. 61-83) z r.1920, Antonín Sova (str.85-128) z r. 1924, O nejmladší poezii české (str.129-200) z r.1928 s rozбором tvorby básnické generace vystoupivší po první světové válce (Wolker, Hora, Seifert, Nezval, Biebl, Závada, Halas, Teige), Mácha

2.

snivec i buřič (str.201-215) z r.1936 a O naší moderní kultuře divadelně dramatické (str.217-246) z r.1933, ale vyd. 1937, s přehledem vývoje českého divadla a dramatu od obrození do současnosti. /

Vedle autorských lístků na autora a editora vyhotovíme příslušný počet předmětových lístků jmenných na jednotlivé osobnosti, popřípadě i předmětové lístky věcné v záhlaví s hesly Literatura česká - vývoj, Drama české - vývoj a Poezie - léta dvacátá XX. století. Pokud se anotace nevejde na první stránku lístku, pokračujeme na straně druhé, případně na dalších lístcích, které označíme vlevo nahoře pořadovým číslem.

Pražák, Albert

O českou literární kritiku. Vůdčí zjevy kritiky let devadesátých. [Studie.] Se statí Úvodem (str.7-16) od Alberta Pražáka. (Ars, sbírka rozprav o umění, II. řada - literárně-historické studie.) Praha, Orbis 1940. 185 stran.

[Obsahuje monografické studie Karla Svobody T.G. Masaryk (str.17-29), Jarmily Lormanové-Krnanské Hubert Gordon Schauer (str.30-43), Františka Gotta F.X. Šalda (str.44-67), Karla Poláka F.V. Krejčí, typ kritika socialistického (str.68-92), Alberta Pražáka Jindřich Vodák (str.93-113), Jiřího Karásk ze Lvovic Kritika generace Moderní revue (str.114-121, o Procházce, Hlaváčkově, Dykovi a Martenovi), Viléma Bitnara Literární kritika katolické moderny (str.122-139, hlavně o K. Dostálu Lutínovovi a P. Vychodilovi), Milana Maralíka Vilém Mrštík jako kritik (str.140-149) a J.B.Čapka Literární kritika v Hlugu (str.150-181, o V. Srobařovi, P. Blahovi, A. Štefánkově).]

Vedle 9 autorských lístků jmenných na autory jednotlivých studií vyhotovíme řadu lístků předmětových jmenných na jednotlivé osobnosti, o nichž se ve studiích pojednává, a jeden lístek předmětový věcný, v záhlaví s heslem Kritika literární - léta devadesátá XIX. století.

Olbracht, Ivan

Z rodinné korespondence Ivana Olbrachta. Vybral, uspořádal a k vyd. připravil Rudolf Havel a Jaroslava Olbrachtová. Stat Úvodem (str. 7-9) a komentáře napsal, jmenným rejstříkem opatřil a něm. dopisy Kamily Schönfeldové přel. Rudolf Havel. (Paměti - Korespondence - Dokumenty, sv.38.) Praha, Odeon 1966. 176 stran.

[Obsahuje milostné listy Olbrachtových rodičů Kamily Schönfeldové a Antala Staška z let 1879-1880, Olbrachtovu korespondenci s rodiči z let 1894-1922 a s manželkou a dcerou z let 1931-1945; připojen Olbrachtův rodokmen.]

Vedle čtyř lístků autorských (na Olbrachta, Staška a editory Havla a Olbrachtovou - nikoli však na autorku části dopisů Kamilu Schönfeldovou, protože není literární osobností a ani obsah dopisů není literární) vyhotovíme dva lístky předmětové jmenné na Olbrachta a Staška (pojednává o nich úvod a komentáře).

b) Anotace u záznamů prací časopiseckých

A. Beletristických

Podobně jako u záznamů knižní beletrie nebudeme anotovat velkou většinu časopiseckých beletristických příspěvků. Výjimkou zůstanou opět jen práce biografické, autobiografické, cestopisné a reportážní - anotace tu bude obdobná jako u záznamů knih. Zásadně ovšem anotujeme epigramy.

Příklad:

Šalda, František Xaver

F.X. Šalda: Dva epigramy: Úspěchy v chovu do-
bytkářském - Pokroky děláme v veliké rase.
... Riziko kritikovo - Varuj se soudit Jana
Čarka:... Šaldův zápisník 7, 1934-35, č.2-3,
listopad 1934, str.100.

[/ První epigram zesměšňuje výrok režiséra Jana Bo-
ra, jímž vyjádřil své pojetí Beneše a Blaženy v
Shakespearově komedii Mnoho povyku pro nic; druhý
utočí proti agrárnickým obráncům Jana Čarka.]

Obdobné lístky předmětové jmenné budou vyhotoveny na Bora,
Shakespeara a Čarka.

B. Naukových

Anotace v záznamech časopiseckých literárněvědných prací
je nejdůležitější součástí literárněvědné bibliografie. V mi-
mořádných případech (bude o nich řeč v kapitole o redigování
speciálních bibliografií) uijeme obdobných anotací i při zá-
znamech prací knižních nebo předmluv, doslovů a samostatných
statí ve sbornících. Pokud jde o popisné anotace, budou přede-
vším vyjadřovat, co je předmětem zkoumání příslušné práce, a
musí být formulovány věcně a přesně zvláště v těch případech,
kdy není dost výmluvný sám titul nebo podtitul takové práce.

Příklady popisných anotací:

[/ Rozbor románu Jana Otčenáška Občan Brych.]

[/ Stylistický rozbor románu Václava Řezáče Nástup.]

[/ Referát o sbírce básní Jiřího Šotoly Venuše z Mélu.]

[/ Přetisk 2 dopisů F.X. Šaldy Simonettě Buonaccini z 13.
a 25.10.1934 a konceptu básnířčiny odpovědi; s úvodem
a komentářem.]

[/ Pokračování diskuse s Arne Novákem o současné literární
situaci; reakce na jeho stať Tři generace v Přehledu
12, 1913-14, č.3, 19.9.1913, str. 55-56.]

Zvláště důležité je uvést v záznamech polemik nejen auto-
ra, proti němuž se polemizuje, ale i název jeho práce, která
polemiku vyvolala, a podrobný bibliografický údaj o této práci.

Definitivní autorský lístek popisující literární polemiku
v popisné anotaci bude tedy vypadat takto:

Šalda, František Xaver

F.X. Šalda: Jindřich Vodák jako kritik.
[/ Polemika,] Česká kultura 1, 1912-13, č.18,
20.6., str. 570-574.

[/ K Vodákově referátu o Šaldově knize Duše a dílo
v Čase 11.5.1913; Šalda hájí své pojetí K.H. Máchy
a T. Novákové; též o Voborníkově pojetí Máchy.]

Vedle tohoto autorského lístku vyhotovíme ještě čtyři
lístky předmětové jmenné, lišící se pouze v záhlaví, kde se
vystřídají jména J. Vodáka, K.H. Máchy, T. Novákové a J. Vobor-
níka.

Ani popisná anotace se neobejde bez odborné fundovanosti bibliografa, především tehdy, kdy je třeba uvést některá starší fakta ve vztah k současným znalostem. Tak například v záznamu starší práce o Barlaamu a Josafatu z doby, kdy nebyl znám její český překladatel, je třeba uvést jako překladatele Štítného a vyhotovit i na něj předmětový jmenný lístek, ačkoli se v celé práci jeho jméno vůbec nevyskytne; podobně v záznamech dobových referátů o baladách Roberta Davida je třeba uvést, že jde o pseudonym Vítězslava Nezvala a předmětové lístky jmenné vyhotovit s jeho jménem v záhlaví, i když tehdejší referent pseudonym identifikovat nedovedl; je také velmi často třeba zjistit a v anotaci jmenovat osobnost, proti níž autor polemizuje, aniž ji jmenuje; rovněž údaje, které autor uvádí nepřesně, je třeba v anotaci opravit (např. reagoval-li na dílo, které nepřesně jmenuje apod., nebo uváděl-li nedostatečně bibliografické údaje). Význam popisných anotací je tedy v tom, že zpřesňují a vymezují to, co nejen nebylo řečeno v titulu nebo podtitulu, ale někdy i to, co nebylo nebo nemohlo být řečeno v práci samé. Popisné anotace se vyskytnou především v obsáhlých registrujících bibliografiích, jejichž těžiště je v úplnosti záznamů, nikoli v jejich věcném obsahu.

V náročnější bibliografii se však s popisnými anotacemi nespokojíme a přistoupíme k anotacím analytickým, které vedle popisné charakteristiky zachytí i základní teze a problémy zaznamenávané práce. Znamená to, že vedle vymezení otázek, jimiž se autor zabývá, vyjádří analytická anotace i závěry, k nimž dospěl. Přitom i tato anotace musí být hutná, výstižná, přesná a stručná.

Příklady záznamů s analytickými anotacemi:

Mukařovský, Jan

Jan Mukařovský: Několik poznámek k otázce umělecké formy. (Studie nerudovská.) Česká literatura 3, 1955, č. 1, 31.3., str. 1-18.

[/ Studie o vývojových proměnách umělecké formy, plynoucích z proměn ideového obsahu umění v průběhu třídního boje; zjištění nutnosti neustálého styku formy jako nástroje při poznávání skutečnosti s dosavadní zkušeností nahromaděnou v kulturním dědictví a objasnění této problematiky na případě Nerudově (Nerudův vztah k předchůdcům a k lidové písni); s několika doklady, jak se u Nerudy při opakování určitého uměleckého prvku látkového i formálního (např. jednou ve fejetonu, podruhé v básni) zároveň proměňuje jeho smysl, směřující pokaždé k jiným ideovým cílům.]

Obdobně vyhotovíme předmětové lístky jmenné na Nerudu a věcné s heslem Umělecká forma v záhlaví.

Šalda, František Xaver

F.X.Š. [/ F.X. Šalda]: O samotě, tragismu, bolesti a jiných necivilnostech. [Polemika.] Kmen 2, 1918-19, č. 31, 26.9.1918, str. 242.

[/ Polemika s nepodepsanou glosou K. Čapka (Šalda ji mylně připisuje M. Ruttemu) "Ve 29. čísle Kmene píše F.X. Šalda..." (Cesta 1, 1918, str. 440-441), kde Čapek odmítl Šaldovo pojetí moderních českých básníků ve studii Národní podobnosti tvorby Březinovy (Kmen 2, 1918-19, č. 29, 12.9.1918, str. 221-222) jako překonavatelů pocitu hluboké osamělosti; Šalda znovu dokládá toto své pojetí tvorbou Macharovou, Dykovou a Neumannovou a rozšiřuje je i na některé autory světové (Hauptmanna, Schnitzlera, Verlaine, Rimbauda, Guérina a Verhaerena).]

Obdobné lístky předmětové jmenné budou vyhotoveny na jednotlivé osobnosti jmenované v anotaci.

Formulace analytických anotací je jedním z nejnáročnějších úkolů bibliografa především proto, že má co nejstručnější formou vyjádřit samo myšlenkové jádro zaznamenávané práce. Přitom musí bibliograf rozlišit nejen podstatné od méně podstatného, popřípadě přímo vedlejšího, nýbrž i nové poznání od poznání staršího. Bibliograf, který dostatečně neovládá současnou literárněvědnou problematiku svého předmětu, nedokáže formulovat výstižnou anotaci tohoto typu.

ZÁVĚREM O POPISU VE ZVLÁŠTNÍCH PŘÍPÁDECH

Je samozřejmé, že dosavadní výklad nemohl vyčerpat všechny možnosti bibliografického popisu, které se bibliografovi v jeho práci naskytou. Pravidla a zásady uvedené v oddílu věnovaném vlastnímu bibliografickému záznamu a anotaci je třeba citlivě aplikovat popřípadě v pozměněné formě i na případy, které tu nebyly konkrétně uvedeny. Zvláště pokud jde o první část bibliografického záznamu může se v různých případech dojít k poněkud odlišným výsledkům, než jaké jsme popsali výše. Jako příklad uvedeme aspoň záznam časopiseckého svolání, kde neznáme jeho autora, ale které podepsala skupina signatářů, záznam interviewu, kde autorství interviewované osobnosti je jistě podstatně jiného druhu než u článku, glosy, fejetonu atd., a záznam ankety a besedy.

U časopiseckého svolání, protestu, manifestu apod. se většinou autor textu neuvádí, což se ovšem promítne i v bibliografickém popisu: autorský údaj v první části bibliografického záznamu bude prostě chybět a osobnosti, které takový text podepsaly, bude nejlépe uvést v závěru anotace.

Příklad:

Krejčí, František Václav

Česká moderna. [Manifest. / Rozhledy 5, 1895-1896, č. 1, říjen 1895, str. 1-5.

[Formulace základních požadavků tzv. České moderny: volnost slova a bezohlednost v kritice, která je tvůrčí prací umělecko-vědeckou a samostatným uměleckým žánrem, zdůraznění individuality v tvorbě umělecké i v politice, širší, humánnější, nenacionalistické pojetí otázky národnostní, nevylučující z národa ani internacionální dělnictvo a tedy její sepětí s účinným řešením otázky sociální, požadavky všeobecného hlasovacího práva, přístupu žen do kulturního života a obrody politických stran jako prostředku společenského pokroku. - Podepsali F.V. Krejčí, F.X. Šalda, J. Třebický, O. Brezina, J.S. Machar, V. Mrštík, A. Sova, J.K. Šlejhar, V. Choc, K. Koerner, J. Pelc a F. Soukup.]